

А. А. Геринович

ТАЛИСМАН

*Переклад-переспів на українську мову
Заслуженого діяча мистецтв України
І. П. Чупашика*

Івано-Франковск
2013

ББК 84 (4 Рос) 6
Г 64

Геринович Александр Александрович.
Талисман. Стихи. – Ивано-Франковск:
Гостинець. Изд. третє, 2013. – 92 с.

*Переклад-переспів на українську мову
Заслужений діяч мистецтв України
Чупашко Іван Петрович*

ISBN 966-8207-06-8

© А.А. Геринович, 2010.

Замість передмови

Справжня поезія не потребує протекції прози. Її не інтерпретуєш розумом, а вбираєш, всотуєш в себе кожною клітиною. Спрагло, але неквапно, як духмяну амброзію. Бо справжня поезія це дійсно амброзія – їжа богів. Вона зрозуміла кожному, хто плекає в собі іскру Божу, бо оспівує те, що близьке кожній людині – любов, ніжність, вірність, шляхетність відчужань...

Її складно перекладати, такою «заражаючою» до співтворчості є її магнетична сила. Тому, напевно, найкращими перекладами великої світової поезії є, інспіровані нею ж, її іншомовні поетичні версії.

Справжня поезія завжди музикальна. Музикальність є її найвищою цінністю. Бо ж «музика – це філософія почуттів» (А. Шопенгауер). А якщо поетом автором цієї збірки є музикант, тоді творчий результат стає для читача справжнім «Талисманом», оберегом від буденщини, банальності, почуттєвої сірості...

*Ольга Катрич,
кандидат мистецтвознавства*

***

*Храни меня, мой талисман...
А. С. Пушкин*

Храни меня, мой верный талисман
От бурь, от бед
и от сердечных ран.
Дай силу мне и дай
в последний час
Поверить, что закат мой не угас!
Что испытанье жизни – позади,
Что лишь любовь живёт
в моей груди,
Ушли в былое – горесть
и обман...
Храни меня,
мой верный талисман!

***

*Храни меня, мой талисман...
А. С. Пушкин*

Оберегай мене, мій вірний талисман
Від буревіїв, бід і від сердечних ран.
Дай силу віри, щоб в критичний час
Повірити – мій захід ще не згас...

Що все найважче – маревом пішло,
Що серце знов в любові ожило,
Усе минуло – горе і обман...
Оберегай мене, мій вірний талисман!

***

Разве без музыки
Мы бы стали людьми?
Тянулись от тверди
До звёзд небосвода?
Разве без музыки
Выжил бы мир
И звучало всегда
Продолжение рода?
Музыка властно
Звучит в крови
Земным счастьем,
Земным несчастьем,
Элегией чувств,
Мессой любви,
Хоралом страсти...

***

Без музыки не станемо людьми,
Не піднесемось до небес серцями,
Вона ж у всім високім разом з нами
Звучить спасінням світу від пітьми.

У ній – життя, елегія чуттів,
Поеми пристрастей звучать хоралом...
Лунає музика – володарка світів,
Їй просторів вселенських вже замало...

***

«Всё начинается с любви...»

(Н. Островой)

Всё начинается с любви...
И первый вздох, и крик ребёнка,
И первая в любви размолвка,
И смерть бойца в огне, в крови...
И нежных рук прикосновенье,
И матери благословенье –
Всё начинается с любви...

Всё начинается с любви:
И отчий дом, и час свиданья,
И радость встреч и ожиданье,
Признание в ропоте молвы,
И солнца луч, и час разлуки
И счастье жить, и горесть муки –
Всё начинается с любви...

***

«Всё начинается с любви...»

(Н. Островой)

Життя розпочинається з любові,
Найперший подих і найперший крик,
Дитинства світобачення чудові,
І мрії юності яскраво кольорові,
І все, що поруч є, до чого просто звук
Усе розпочинається з любові...

Усе розпочинається з любові...
І отчий дім, побачень світлий час,
І все те рідне, що в житті для нас...
Усе розпочинається з любові...

Усе розпочинається з любові!
Любов вінчає вічний сенс життя!
Любов освятить наші почуття.
Лишень любов всьому вінець чудовий.

***

Сжигая этот дух обозный
Растапливаю ледники!
Люблю тебя любовью поздней
Всему на свете вопреки...
И нива исподволь вспахалась,
И проросло само зерно.
Не знаю, сколько мне осталось,
Не знаю, сколько мне дано,
Но знаю: одолев запруды,
Я льюсь навстречу той судьбе,
В которой всё, что только будет,
Навеки отдано – тебе!

***

Мого життя холодна осінь
Малює крижані поля,
Небес туга скувала просинь,
Гряде зима. Гряде здаля ...

Та серце радістю буяє,
У ньому ти – моя весна.
Я щастя більшого не знаю,
Бо твій я весь – увесь без краю,
У чарах дивного розмаю,
Котрий в мені без меж і дна.

***

По жизни я иду на красный свет
Благоразумье пролетает мимо...
Лишь на твоей груди покойно мне,
Лишь рук твоих тепло невосполнимо...
Но жизнь твоя принадлежит не мне,
И рук тепло давным-давно чужое.
И оттого больнее путь вдвойне,
А не ходить – больнее будет втрое.
Так и хожу, из года в год хожу,
Вперёд смотрю то радостно, то люто.
Минутой, словно жизнью дорожу,
Все собраны и спрятаны минуты...
Ещё не завтра опадать листве,
Но это время проступает зримо...
Лишь на твоей груди покойно мне,
Лишь рук твоих тепло невосполнимо.

***

Неначе в сні буває так в житті,
Хоч вмири, а не поладиш із собою,
В любові дні – нам завжди золоті,
Хоч та любов бува й такою злою...
Ну все, здається даліше тільки тьма,
Попереду безодня, що без краю,
Але без неї – і життя нема.
Бо все ота любов перемагає!
Що? Не тобі вона судилася? – Комусь?
Тобі вона, як незагойна рана?
Та ти живеш для неї лиш чомусь,
Для тебе вона все! Від тебе їй осанна...

***

Дождь будней ничего не смыл,
Напрасно небо долго злилось...
Не в том вина, что полюбил,
А в том, что разлюбить

не в силах.

Нависла тучами вина
С тяжёлой влагой,
с крупным градом;

А ты одна, а ты – одна

И с этим невозможно сладить.

Упрямый дождь всё лил и лил,

И капля верхний слой долбила...

Упрямый дождь так много смыл,

Что всё иначе обнажилось...

Виновен я, что полюбил,

И прав,

что разлюбить не в силах.

***

Дощ буднів почуттів не змив,
Даремно небо довго злилось...

Не втім біда, що полюбив,

А втім, що розлюбить не сила!

Нависла хмарами вина!

З важким дощем, з великим градом.

А ти в мені одна, одна

Живеш і безладом, і ладом.

Лиш впертий дощ все лив і лив,

І краплями душа дзвеніла...

Упертий дощ багато змив

З стражденної душі і тіла...

Не втім вина, що полюбив

А втім, що розлюбить не сила.

***

Проходя гляжу на эти окна,
За которыми средь бела дня
Ты так горячо и беззаботно
Обнимала в тишине меня.
Времени обычно не хватало,
Пролетал минутой каждый час,
Всё казалось мало, мало, мало...
Будто видимся в последний раз.
Прошлого не выцвели полотна,
Всё острее в красках зреет грусть.
Проходя, гляжу на эти окна...
Я вернусь сюда,
ещё вернусь...

***

Знову я дивлюсь на тії вікна,
Де за ними, серед біла дня
Пристрасно і безтурботно звично
Ми разом. Не навмання,
Ми поспішали, часу бракувало,
Години пролітали наче мить.
А нам здавалось мало, мало, мало...
Неначе все в останнє. Час летить...
Та барви почуттів не відцвітали,
їх не торкнулась визріла печаль,
Прощання птиці ще не прилітали,
Мелодію
не відіграв скрипаль.

***

Дорогая, дорогая,
Так уж в жизни повелось,
Что и в нашем светлом рае
Не бывать без горьких слёз.
Не бывать без огорчений,
Не бывать без суеты,
Не страдать в пылу сомнений,
Не терзаться: где же ты?
Дорогая, дорогая,
Ты меня уж не брани,
Коль пришла беда какая –
Просто руку протяни...

***

Найдорожча, я страждаю...
Так в житті буває скрізь,
Що в кохання світлім раю
Не обходиться без сліз.
Не буває без освідчень,
Без терзань і суети,
Без лукавства дивних свідчень,
Без душевних мук: де ж ти?
Найдорожча, я страждаю...
Не свари і не гони...
Раз прийшла година злая –
Просто руку простягни...

***

За далью пройденных дорог
И пережитых дней
Сегодня осознать я смог,
Что ты – моя судьба, мой рок
В безвестности моей.
Что ты одна могла понять
Порыв моей души,
И сердце мне своё отдать
И молча руку в руку взять
Среди людской глуши.
И твоя верность, как залог,
Как щит от всяких бед,
Как символ,
        как святой чертог
Среди моих крутых дорог
И пережитых лет...

***

За даллю пройдених доріг
І пережитих днів
Я врешті зрозуміти зміг
Ти моя доля й оберіг
Всього, що я зумів.
Одна могла ти зрозуміть
Палкий порив душі,
І віддано, не мимохить,
Віддати руку й серце сміть
Змогла, ти не в тиші
А серед виру, на життя
На крутизну доріг...
Ти – моя радість майбуття,
Любов'ю вінчане буття,
Добра і щастя ріг.

***

Я сам удивляюсь себе,
Как мог не знать тебя раньше?
Не знать, что в моей судьбе
Ты – главное,
Ты – настоящее...
Пошёл бы тогда искать
Тебя где-то в юности ранней,
Чтобы первым с тобой испытать
Святость любви первозданной.
Чтобы первым испить до дна,
Всё то, что мне не завещано...
Ведь ты в моей жизни одна –
Родная, любимая
                женщина!

***

Я часом подивляюсь сам собі:
Як міг не знати я тебе раніше?
Не відати, що ти в моїй судьбі
Найголовніше і щонайсправжніше...
Як би ж то так, пішов би я шукать
Тебе у юність нашу першу, ранню,
Щоб лиш з тобою першою пізнать
Все, що належить першому коханню.
Щоб все, що наше випити до дна,
Все заповітне, чисте несказанно,
Бо ж тільки ти в житті моїм одна –
Любима, рідна і навік кохана....

***

Сколько нами пройдено дорог,
Сколько нам пройти ещё их велено,
Сколько найдено и что потеряно...
Кто бы подсчитать всё это смог?
Вместе с отлетающей листвою
Отлетают годы, как мгновенья,
Дав понять, что места нет сомненьям,
Если есть любовь у нас с тобой.
Если мы сумели сохранить
Всё что было нам судьбой завещано,
Если ты осталась прежней женщиной
Не способной в чувствах изменить,
То тогда – не страшно ничего,
Всё возможно вынести,
  все горести.
Будь всегда моей любовью, совестью!
Вечно будь!
  До гроба моего!

***

Скільки нами пройдено доріг,
Скільки ще пройти їх нам дозволено,
Скільки знайдено і що нам зволено –
Хто би передбачити це зміг?
Разом, наче листя в небуття,
Відлітають роки, як миттєвості.
Сутністю високої суттєвості
Освятити вірності чуття.
Бо якщо ми вміли зберегти
Все, що долею дано в житті прожити,
То ніщо не сміло в тобі вбити
Все святе – в якому справжня ти.
Дай нам Боже зберегти його
І посіяти – не змарнотратити,
Бо любов, що з совістю – не стратити!
Вона суть життя – твого й мого.

***

Одну тебе давним-давно люблю...
С чужой весны, с чужого наводнення,
Когда меня слепил чужой салют,
Я превозмог всю тяжесть ослепленья...
Одну тебе люблю давним-давно,
И чтобы гимн любви звучал победно,
Коль первым в ней мне стать не суждено,
То дай судьба мне право – быть последним!

***

Одну тебе давним-давно люблю –
З чужинських весен повінь незрівнянну.
В мені звучить салют їй і осанна –
Одну тебе давним давно люблю!

Одну тебе давним давно люблю!
І гимн любові все перемагає!
Бо раз, повір, таке в житті буває.
Одну тебе – на все життя люблю!

Одну тебе – на все життя люблю
І ця любов – мої душевні крила!..
Хай буде так довіку – до могили.
Одну тебе на все життя люблю.

***

Я дожил до такого дня,
Пришёл к такому рубежу,
Где самолюбие казня
Впервые всё забыв, прошу:
Люби меня...

Всё восхваляя и кляня,
Потом себе же не прощу
Неусмеренный всплеск огня,
Когда впервые я прошу:
Люби меня...

***

Дожив я до такого дня,
Прийшовши до такої грані,
Де гордості розсідлано коня
І я прошу: люби мене, кохана...

Не проклинаю, долю не корю,
Вогонь любові – мов смертельна рана,
Його не усмиряю, бо люблю
І знов прошу – люби мене, кохана...

***

Мир наш полон рассветов,
Мир наш полон закатов
Кто-то родился где-то,
Кто-то умер когда-то...
Радость живёт с печалью,
Боль и блаженство – рядом,
Близость граничит с далью,
Рай – с кромешным адом...
Там, где любовь витает –
Следом спешит разлука,
Счастье сопровождает
Горе, терзанье, мука...
Ты на контрасты не сетуй –
В них нашей жизни значенье
Вот почему об этом
Это стихотворенье.

***

Світ наш повен світанків
Світ наш повен смеркання
Наче в нестримному танку
Зустрічі і розставання.
Радість живе з печаллю,
Близькість граничить з даллю.
Біль з блаженством обнялись.
Пекло із раєм змішалось.
Там, де любов витає –
Слідом спішить розлука.
Щастя в приятелях має
Горе, терзання, муку.
Не нарікай на контрасти.
Суть в них життя – не найгірша.
Вистояти – то ж не впасти,
В тім певний сенс й цього вірша.

***

Можно ли прошлое
        предать забвенью?
Забвенью памяти,
        забвенью сердца?
Уходят годы, часы, мгновенья,
И жизнь уходит,
        захлопнув дверцу...
Но остаётся и безвозвратно –
Людская память, воспоминанья...
Они живут в нас
        и многократно
Несут и радость и страданья.

***

Чи можна забути минуле?
Все стерти із пам'яті й серця?
Усе! Чим жили, що набули
В житті – із собою у герцях?
Та вірим: залишиться в справах
Все добре, що ми сотворили.
Воно проросте в нелукавих,
Даруючи радість і силу.

***

Об этом знаешь ты одна,
Что вместе с воздухом и светом
В мои желтеющие лета
Так беспредельно мне нужна...
Нужна во всём: в закате дня,
И в неге утренней прохлады,
Когда вдали и когда рядом
Со мною ты и без меня...
Нужна во всём: в добре и зле,
Вдвойне, когда судьба лукава,
Нужна в безвестности и славе,
На грешной
и святой земле.

***

Про це лиш знаєш ти одна,
Що як повітря й сонця ясне,
Як незмножима множина,
Як чаша пристрасті без дна,
Щаслива сонячно й сумна,
Зі мною будь – моя прекрасна!
Будь завжди у добрі і славі,
У розставання мить важку.
Подвійно будь, як зло лукаве
Закрутить хитро-хтиві справи,
Щоб душу потопить в отраві
І знищити її таку,
Що любить в сонці – не в імлі
Все, що на грішній і святій землі.

***

Тебя люблю
Тобой живу
Справляюсь молча
С горькой болью...
Теперь ни в чём
Уже не волен –
Всё трезво,
Жёстко,
Наяву...
Себя кляня,
Себе грозя,
Схожу с ума
От жизни пресной,
Когда нельзя
Нарушить честность,
И сохранить её –
Нельзя!

***

Тебе люблю,
Тобою я живу,
Страждаю мовчки
Від гіркоти болю,
Немов невільник
Пута ці не рву
Не проклиная злонещасну долю,
Клянущи себе
І зраджую собі...
На забуття стежках
Від чистоти далеких
Себе згубив у прісній цій журбі –
Ковтаю злу недолу, мов лелека.

***

Ты наверное – та,
О которой мечтал,
Ты наверное – та,
Которую ждал,
Ты наверное – та,
Кто встречается раз,
Ты наверное – та,
Кто меня не предаст...
Если это всё сон –
Дай Бог вечного сна...
Будь со мною всегда
Только ты, ты одна
Ты наверное – та...
Ты конечно же – та!

***

Ти напевно є та,
Котру в мріях я знав.
Ти напевно є та,
На яку я чекав.
Ти напевно є та,
Хто зустрінеться раз.
Ти напевно є та,
Хто мене не продасть.
Якщо все це – то сон –
Хочу вічного сну.
Ти – мій вічний полон,
Що дарує весну.

***

Я зустрічу тебе у порога
И будут глаза в глаза...
И времени будет немного
Всему, что хочу сказать...
И будет опять надежда
Над нами покров ронять,
И будет моя ніжність
Тебя от бурь охоранять...
Через завали и срубы
Я буду верить и ждять...
И будут мои губы
Тебя – целовать...

***

Зустрінемося ми на порозі...
Віч-на віч зійдемося на мить,
В яку я вмістити не в змозі
Все те, що у серці болить...
І буде надія над нами
Як завжди губити покров,
Та ніжність моя й за горами
Від бур захистить тебе знов.
Крізь всі ці «завали» і «зруби»
Я буду і вірити, і ждять,
Щоб тільки тебе, моя люба
У мріях і снах цілувать...

***

Мы с тобою встретились
случайно,
Мимоходом нас свела судьба
И никто из нас не ждал,
не чаял
В то, что подарить
смогла она...
Взгляд твой полный нежности
и ласки
Мне тогда дороже жизни был,
Звал к любви он,
говорил о счастье
И меня вконец обворожил...
Но ничто не вечно под луною,
Где любовь и ненависть живут!
Мы случайно встретились с тобою –
Наши чувства – нас и разведут...

***

Випадково стрілись ми з тобою,
Мимоволі доля нас звела.
Ми зачарувалися собою,
Наче казка в нас любов була,
Та казки, на жаль, минають скоро
І не тільки наша в тім вина,
Що зустрілись ми не в щастя пору –
Ця пора без втрат не промина.

***

Телефон молчал.

А важно было,

Чтобы снова он заговорил,

Чтобы снял всё то, что накопилось

И вернул всё то, чем дорожил...

Время так медлительно тянулось,

Будто отключилось навсегда.

Всё перемешалось

и замкнулось!

Телефон молчал –

ни «нет», ни «да»...

Всё. Конец. Я не хочу разборок.

Допускаю, что не то сказал,

Что виновен в этой глупой ссоре.

Всё не так!

А телефон молчал...

***

Телефон мовчав мовчанням долі,

А так хотілось, щоб заговорив,

Щоби розвіяв мисленнєє поле

І повернув все те, чим дорожив,

А розпотрошив те, що не забути

В гордині злій ти просто не змогла

Жаль, у мовчанні

«Бути чи не бути»

Зла марнота – любов перемогла...

***

«Я пришла к тебе с приветом,
Рассказать, что солнце встало...»
И в ответ на строки эти
Всё во мне затрепетало.
Я скажу тебе с надеждой,
Что не только солнце встало,
Что твой голос,
                                голос нежный
Стал сегодняшним началом!
Будь в хорошем настроеньи –
Время пролетит незримо...
Помни каждое мгновенье,
Что любима, мной любима!
От ненужного и лишнего,
Что терзает и болит
Пусть хранит тебя Всевышний
И любовь моя – хранит!

***

«Я прийшла до тебе рано
Розказати, що сонце встало»
А від слів твоїх кохана
Серце щастям засіяло.
Засвітилося в надії
Заворожене любов'ю,
Бо усі найкращі мрії,
Що лишень душа леліє.
Всі для тебе струменіють!
То ж молюсь за тебе й мовлю:
Хай Господь охороняє
Тебе мила від неволі,
І любов нам посилає,
Мов квітуче диво-поле.

***

Важно. Понимаешь – это важно,
Чтобы ты всегда была со мной
В каждом жесте

и в дыханьи каждом

Чувствовать тебя и быть с тобой...

Важно. Понимаешь – это важно,
Ощущать руки твоей тепло

И в какой-то час и день, однажды
Знать, что вьюгой нас

не замело...

Знать, что есть у нас с тобой надежда

И что стоит, очень стоит – жить!

И что мы способны

так, как прежде

Беззаветно, преданно любить...

***

Понад усе мені в житті важливо
Відчути у зимовій заметілі,
Що разом ми воістинно щасливі,
Що лиш любов вінчає наші цілі.

І що б в житті не сталося між нами –
Полинемо разом тими світами,
Де лиш любов панує непогасна,
Бо тільки з нею нам життя прекрасне.

***

Господь простит

любовь и нелюбовь...

Мы тоже иногда прощать умеем.

Прощаем слёзы, а бывает – кровь,

Прощаем то, что сами же посеём.

Мы топчемся по суетной земле,

Словами б'єм в десятку, словно в тире,

И растворяем чувства в дикой мгле,

Во мгле годов в подлунном этом мире.

Терзаемся мы в выборе добра,

Блуждаем вечно в лабиринте истин,

Поэтому сегодня – ты одна...

И я – один

в осенний шорох листьев.

***

Господь простит любовь і нелюбовь...

Ми деколи також прощати вмієм...

Прощаємо сльози, а буває й кров,

Прощаємо те, що часто самі ж сієм.

Ми топчемося по суетній землі,

Словами б'єм в десятку наче в тирі,

І розчиняємо слова у злій імлі

Туманних літ. У життєдайнім вирі

Терзаємося в виборі добра

І блудимо у лабіринті істин.

Тому сьогодні в нас розлук пора.

Я знов один – й осінній шепіт листя...

***

С рождением твоим уходит осень,
Оставив нам созревшие плоды,
Созревших мыслей спелые покосы
И музыки созвучные лады...
Оставив незабвенные мгновенья,
Душевное прозренье и покой,
И полноту глубинных ощущений
С надеждой и желаньем – быть с тобой.
Всё прежнее ушло,
  сошло как росы,
Забрав свою печаль, свою вину,
И в день рожденья твой,
  убрав вопросы,
Я верю в нашу светлую весну!

***

З народженням твоїм відходить осінь,
Лишивши нам дозрілії плоди,
Дозрілих дум прещедрії покоси
І музики співзвучнії лади...
Лишивши незабутні серцю миті,
Душі прозріння і оті чуття,
Що лиш дано в глибинах пережити
Єднань й надій. Крізь це пережиття
Пройшло минуле з росами світання,
Забравши все, що зайве було в нас.
В твій день народження приймає моє признання
І віру щиру в наших весен час.

***

На сердце боль –
                    прощанья септаккорд...
Умолкли Ангелы
                    и мы сложили крылья.
Устал я от любви и от забот,
Не понимаю – как доселе жил я.
Сюжет до непристойности простой,
Воспетый много раз в стихах и в прозе.
Ведь я люблю тебя,
                    ведь я любим тобой –
Так от чего увяли наши розы?
И глыба льда опять сдавила грудь,
И голос твой звучит холодный,
                    гордый...
Надежды нет...
                    Тебя мне не вернут...
И только звуки –
                    звуки септаккордов...

***

У серці біль –
                    прощання септакорд...
Замовкли ангели,
                    у нас замліли крила
Втомився від любові я й турбот –
Чим серце і душа донині жили?
Сюжет до непристойності простий,
Оспіваний не раз в віршах і прозі...
Ми люблячі серця, а результат який?
Звучання септакорду слух морозить....

***

Неужели так вот просто,
  очень просто
Можем мы друг друга потерять?
И казнив свою любовь, с погоста
В белый саван будем наряжать?
Я не верю в это, нет, не верю!
Не могу никак поверить я
В то, что молча ты захлопнешь двери
И уйдёшь, Любовь мою кляня.
Знаю я, поверь,
  я точно знаю,
Что нельзя такое допустить!
Всем святым тебя я заклинаю
Нашу жизнь и чувства –
  не губить!

***

Невже так просто,
  дуже просто
Ми можемо любов похоронить?
І втративши її, таки з погосту
У білий саван краху нарядить?
Та я не вірю в це! Ніяк не вірю
У те, що клянучи мене підеш,
Бо хто знайде відчаю раду й міру?
Знай: ти ж їх теж з собою понесеш!

***

Ты бываешь такой разной,
Что мне трудно в это поверить...
Ты бываешь такой страстной,
Как мелодии менестреля.
Ты бываешь во всю прилежной
И заботливой – я это знаю.
Ты бываешь такой нежной,
Что в объятьях твоих я таю...
Ты бываешь такой обаятельной
И такой простой и сложной
Ты бываешь – замечательной,
Замечая всё, что возможно.
Ты бываешь до боли ранимой
Но всегда – такой желанной...
Оставайся всегда любимой!
Оставайся всегда – моей Таной!

***

Ти буваєш різною такою,
Як нафантазована оселя:
То буєш пристрасті рікою
Наче пісня щастя менестреля,
То буваєш ніжною й простою
То ранимо все сприймаєш в світі.
Я люблю у всім тебе такою –
Щирістю природньою зодіту.

***

Я дарю тебе жёлтые розы,
И звучат Адажио звуки.
В них мои надежды и грёзы,
В них мои сомненья и муки...

Я дарю тебе жёлтые розы,
Жёлтый цвет, говорят, к разлуке...
Помни
нашу первую осень,
Соединившую
наши руки...

***

Я дарю жовтїї троянди
Як Адажіо нашого звуки,
В нїм надїї звучать наче Анди.
А ми чуємо сумніви й муки...
Я дарую троянди розлуки?
Нї, це осїнь найперша. В дарунку
З'єднанї нею нам руки.
І пристрастї в першїм цїлунку.

***

Вечерним звуком
    отозвались клавиши,
Ты положила руки мне на плечи...
И мир казался ничего не значащим,
И только губы...
    Твои губы, твои речи...
Вечерним звуком,
    колдовским заклятьем
Владеешь мной
    и больше нет разлуки.
Ты подошла...
    Я ощутил объяття...
Твои объяття, сердце,
    твои руки...

***

Вечірнім звуком
Відізвились клавiші,
мов ніжний відзвук
    твого серця мови...
Вони звучать для мене
    найласкавішим
чаклунством дивним
    вічної любові...
Заволоділи мною ті чарівні звуки
Увесь я твій, в буянні плоті й крові
Яка не знає холоду розлуки,
Бо це любов – єднання дар чудовий...

***

Был полон зал...

И музыка звучала...

Вот «Ases Tod»,

как погребальный звон,

Вот «Figaro»

берёт своё начало...

Два сердца наших

бьются в унисон...

***

Був повен зал

І музика звучала....

Ось «Ases Tod» возвів печаль на трон.

Ось «Figaro» людей зачарувало...

Два серця наші б'ються в унісон.

***

Дождь прошёл.
        Опять синее небо
И душа, омытая дождём...
А мы ждём чего-то,
        вечно ждём,
Сняв с себя ненужное отребье.
Ждём мечту,
        оставив боль разлуки,
Сняв вопрос,
        не получив ответ –
Это вечное, земное
        «да» и «нет»!
Музыка... Рояль...
        Романса звуки...
Всё растаяло, ушло в небытие...
А ведь было это – всё Твоё!

***

Дощ пройшов. Знову синіє небо
І душа, обмита тим дощем...
А ми чогось чекаєм
        ще щось треба?
Чи не у тім розв'язка
        усіх наших проблем?
Наші мрії,
        болі розставання
Вічноплинні наші «так» і «ні»
Музика... Рояль... і чар кохання...
Нині тут, а завтра – в даліні...

***

Я так тебя любил,
        как вряд ли кто полюбит...
Была ты – солнца луч
        и всё светилось в нём!
И мне казалось это вечно будет...
Но всё в мгновенье
        вспыхнуло огнём!
Я жил тобой
        и каждый звук рояля
Тебе одной
        о многом говорил.
Тебе принадлежал мой стих,
        признание зала
И жизнь моя...
        Я так тебя любил!

***

Я так тебе любив, як люблять дар безцінний
І все, чим жив, творив належало тобі
Ти сяяла в мені, мов сонячне проміння,
Мов відгук перемог в життєвій боротьбі.
Я так тебе любив! Мій кожен звук і слово
Тобі – моїй єдиній...
Про це лиш говорив,
Тобою я лиш жив...
Чому один я нині?
Який вогонь незгоди
Любов таку спалив?

***

В рожденья день твой,
В этот светлый день
Пусть будет всё,
        как ты того желаешь...
Пусть те, кого ты любишь,
        принимаеть
Тебя не огорчат,
        не бросят тень...
Пусть Ангел твой
        тебя благословит,
И сбудутся мечты и пожеланья,
И в этой жизни
        среди мирозданья
Пускай Господь от бед
        тебя хранит.

***

В твій народження день
Хай лунають пісні
Хай здійсняться усе –
        лиш чого ти бажаєш
Хай від всіх кого любиш,
        не почувеш ти «ні»,
Хай Ангел Хранитель
Тебе зберігає
Від всякого зла
І печалі життя,
Хай чарівним круг тебе
Звичайне все стане.
Благодать хай Господня
Твоє майбуття
Осяває довіку
Велінням жаданим.

***

Я говорю тебе: спокойной ночи,
Пусть добрый сон закроет твои очи,
Пускай приснится нежный шум прибоя,
Весенний сад, где мы вдвоём с тобою...
И стелятся цветы у наших ног,
А мы приходим в Храм,
  в святой чертог...
Рука в руке и пальцы сплетены...
Дай Бог, чтобы такими были сны...
Пусть добрый сон закроет твои очи,
Я так тебя люблю...
Спокойной ночи.

***

А я скажу тобі: – «Добраніч мила»,
Бажаю добрих снів, щоб все у них збулось,
Що підіймало нас на щастя дивні крила,
Що над земним нас радо підносило
У Храм Господній – що дарує сили.
Щоб не творити недостойного чогось...
Хай сниться все, що душу зігріває
Весняним квітом дивного розмаю,
Бо ж квітом цим й любов наша розцвіла
Я так люблю тебе: «Добраніч мила»....

***

Есть в жизни то, чего нельзя понять,
Что не приходит ни потом, ни сразу,
Когда ты необъятное объять
Пытаешься одним движеньем, фразой...

Есть в жизни то, чего нельзя постичь
И сколько б ты ни шёл к заветной цели
С тобой – твой рок, Дамоклов меч и бич
Преследуют тебя от колыбели!

Есть в жизни год, и день, и час, и миг,
Который нам всего важней, дороже,
С которым ты казалось бы постиг
Всё, что постичь казалось невозможно.

Есть в жизни чувство Веры и Любви,
И чувство невозвратности былого,
Когда ничем нельзя остановить
Всё то, что предназначено от Бога.

***

В житті є те, чого нам зрозуміти
Не можна: ані потім – ні відразу!
Хіба ж можливо безмір помістити
У геніально витворену фразу?

В житті є те, чого не досягнути,
Хоч йдеш до нього чи не від коліски...
Воно, мов меч Дамокла – не минути
Те, що далеко, а стає нам близьким.

В житті є рік, і день, і час, і мить,
В які, здавалось, все могли б здобути,
Вони мов музика, – у пам'яті бринить
Натхненням, що ніколи не збагнути...

В житті чуття любові нас єдна
Із вірою, що так прожив, як треба,
І, що твоя – це тільки та, одна –
Тобі дарунок сутності із неба.

***

Взгляни на небо: там среди миров
Есть тоже жизнь и страсти, и любовь,
И бесконечность мысли и добра,
Всё то, что ограждает нас от зла...

Есть вечное – начало и конец,
Есть тот, кто создал всё, всему творец...
И может быть среди глубин Вселенной
Мы обретём покой от жизни брэнной...

***

Поглянь на небо! – в синій вишині
Панують правила Любові неземні...
У міради літ і зір – основу всіх основ –
В свій час ввійде моя земна любов...
Покинувши приземлено-дочасне
Вона в тобі засяє непогасно.

***

Фотографии родных,
Фотографии чужих,
Фотографии ушедших,
Фотографии живых....

Как близки далеки
Поседевшие виски
Моих предков и людей
Тех далёких прежних дней...

Фотографии родных...
Сколько чувства, мыслей в них
Ни свернуть, не повернуть –
Дни и годы – вечный путь...

***

Фотографії рідних своїх і чужих
Постарівших, померлих, та в серці живих
Почуттями, що їх не торкнулись літа
Пам'ять серця віками пречисто свята...
Повернути не можна ні час ні подій –
Пані Вічність нестримно веде поступ свій.

***

Я не поэт, я просто гражданин
Один из всех, или из всех – один.
Не скучный, не типичный персонаж
А в общем – состоявшийся типаж.

***

Я не поет! Я так – громадянин –
Один із всіх або ж – із всіх один.
Я не скучний – типовий персонаж.
Я цілковито властисний типаж!

***

Когда я не буду на этой земле
Покину всё то, чем жил
Возможно, быть может тогда обо мне
Ты скажешь: «Меня он любил...»

Когда уйду далеко, далеко
Уже ни о чём не тревожась,
Быть может вздохнёт кто-то очень легко,
А кто-то заплачет, быть может...

***

Коли вже не буду на цій я землі,
Покинувши все, чим тут жив,
До тебе прилину в мрій сірій імлі
Й почую: «Мене він любив...»

А що скажуть інші, кого тут я знав, –
Це справа вже їхня. Проста.
Хтось сльози невчасніхова у рукав,
Хтось радість, що в користь воста...

***

Сегодня кризис за окном
И он вот-вот войдёт в наш дом!
Нарушит жизненный покой,
Сожмёт костлявою рукой

И от него спасенья нет, –
В один конец он даст билет,
Билет до станции Тупик,
Где боль, отчаянье, и крик...

Сегодня кризис за окном,
А мы обнимемся вдвоём,
Тихонько песню запоём...
И от него закроем дом!

***

Сьогодні криза за вікном
Танцює злиднів гопаком –
Забрати спокій хоче наш
У пристрастей розгартіяш.

Та ми їй скажем: ти, кістлява,
Даремно трудишся лукаво –
Всі твої дії навісні
Молитви знищать і пісні!

Юбіляру

*(моему дяде
Константину Михайловичу Ланскому)*

Как много было пройдено дорог,
Как много было горестей и радостей
И сколько ж надо мужества,
  чтоб к старости
Остаться тем, кем ты остаться смог.

Ведь было всё: и молодость и рвенье,
И юности безудержный задор
И труб военных драматичный хор,
И наконец с победой возвращенье!

И вновь волненья в мирные года,
И тяжкий труд, и взгоды, и невзгоды,
Но ведь Ланские все такой народ,
Что не сломить их в жизни никогда.

Так пусть же в этот славный юбилей
Звучит бокал в честь твоего рожденья
И тост за тостом будет подтвержденьем
Что сила духа – старости сильней.

Ювілярові

*(моему дядькові
Костянтину Михайловичу Ланському)*

Скільки доріг у мирні дні
  й на полі брані
Ти з радістю і мужністю пройшов...
Як воїн. Як надія. Як коханий
Ти у літа високі увійшов.

І залишивсь таким, як мав лиш бути
Той, хто з Ланських! Інакше тут нема....
Безвіркам цього просто не збагнути,
Бо душі їх, мов непроглядна тьма.

Для тебе ж сила духу – сокровенне.
В ній торжествує вчора й майбуття.
Людинолюбством, що завжди надхненно
Освіячує й освічує життя.

Моя епитафія...

Всю радість быття измерил я годами,
Но поняв, що уйти мне суждено
И что другого больше не дано,
Друзья мои, скажу я вам одно:
Здесь нет меня – я весь остася с вами!

Моя епітафія

Всі радощі буття відміряно роками,
Прийде мій час – другого не дано.
Вам друзі моє кредо – ось воно:
«Це відійшов не я – я весь лишився з Вами...»

Содержание

Храни меня, мой верный талисман...	4
Оберегай мене, мій вірний талисман...	5
Разве без музыки...	6
Без музыки не станемо людьми...	7
Всё начинается с любви...	8
Життя розпочинається з любові...	9
Сжигая этот дух обозный...	10
Мого життя холодна осінь...	11
По жизни я иду на красный свет...	12
Неначе в сні буває так в житті...	13
Дождь будней ничего не смыл...	14
Дощ буднів почуттів не змив...	15
Проходя гляжу на эти окна...	16
Знову я дивлюсь на ті вікна...	17
Ми поспішали, часу бракувало...	17
Дорогая, дорогая...	18
Найдорожча, я страждаю...	19
За далью пройденных дорог...	20
За даллю пройдених доріг...	21
Я сам удивляюсь себе...	22
Я часом подивляюсь сам собі...	23
Сколько нами пройдено дорог...	24
Скільки нами пройдено доріг...	25
Одну тебя давным-давно люблю...	26
Одну тебе давним-давно люблю...	27
Я дожил до такого дня...	28
Дожив я до такого дня...	29
Мир наш полон рассветов...	30
Світ наш повен світанків...	31
Можно ли прошлое...	32
Чи можна забути минуле?	33
Об этом знаешь ты одна...	34
Про це лиш знаєш ти одна...	35
Тебя люблю...	36
Тебе люблю...	37
Ты наверное – та...	38
Ти напевно є та...	39
Я встречу тебя у порога...	40
Зустрінемось ми на порозі...	41
Мы с тобою встретились...	42
Випадково стрілись ми з тобою...	43
Телефон молчал...	44
Телефон мовчав мовчанням долі...	45

«Я пришла к тебе с приветом...	46
«Я прийшла до тебе рано...	47
Важно. Понимаешь – это важно...	48
Понад усе мені в житті важливо...	49
Господь простит...	50
Господь простить любовь і нелюбов...	51
С рождением твоим уходит осень...	52
З народженням твоїм відходить осінь...	53
На сердце боль...	54
У серці біль...	55
Неужели так вот просто...	56
Невже так просто...	57
Ты бываешь такой разной...	58
Ти буваш різною такою...	59
Я дарю тебе жёлтые розы...	60
Я дарю жовті троянди...	61
Вечерним звуком...	62
Вечірнім звуком...	63
Был полон зал...	64
Був повен зал...	65
Дождь прошёл...	66
Дощ пройшов...	67
Я так тебя любил...	68
Я так тебе любив...	69
В рожденья день твой...	70
В твій народження день...	71
Я говорю тебе: спокойной ночи...	72
А я кажу тобі: – «Добраніч мила»...	73
Есть в жизни то, чего нельзя понять...	74
В житті є те, чого нам зрозуміти...	75
Взгляни на небо: там среди миров...	76
Поглянь на небо! – в синій вишині...	77
Фотографии родных...	78
Фотографії рідних своїх і чужих...	79
Я не поэт, я просто гражданин...	80
Я не поет! Я так – громадянин...	81
Когда я не буду на этой земле...	82
Коли вже не буду на цій я землі...	83
Сегодня кризис за окном...	84
Сьогодні криза за вікном...	85
Юбиляру	86
Ювілярові	87
Моя эпитафия ...	88
Моя епітафія	89

Геринович Александр Александрович

Талисман

ББК 84 (4 Рос) 6

Г 64

Геринович А. А.
Талисман. Стихи. –
Ивано-Франковск: Гостинець.
Изд. третье,
2013. – 92 с.

ISBN 966-8207-06-8

Видавництво «Гостинець»
76010, Івано-Франківськ,
вул. Короля Данила, 14^б/45,
тел. (0342) 731812